

Nr 40

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändrad lydelse av punkt 1 av anvisningarna till 20 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m., jämte i ämnet väckta motioner.

I en den 1 mars 1963 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 96, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogade förslag till

- 1) lag om ändrad lydelse av punkt 1 av anvisningarna till 20 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370); samt
- 2) förordning om ändring i taxeringsförordningen den 23 november 1956 (nr 623).

Rörande *propositionens huvudsakliga innehåll* må här anföras följande.

I propositionen framlägges på grundval av ett av skattelagssakkunniga avgivet betänkande (SOU 1962: 42) förslag till vissa åtgärder i syfte att förhindra missbruk i fråga om rätten till avdrag vid inkomsttaxeringen för utgifter för representation och liknande ändamål. Enligt förslaget skall i kommunalskattelagen angivas den allmänna förutsättningen för att dylika kostnader skall vara avdragsgilla. Det förutsättes att dessa bestämmelser skall kompletteras med anvisningar av riksskattenämnden. Vidare föreslås en väsentligt utökad uppgiftsskyldighet beträffande representationskostnader. De nya bestämmelserna i kommunalskattelagen avses skola tillämpas redan vid 1964 års taxering, medan den ökade uppgiftsskyldigheten blir aktuell först vid avlämnandet av 1965 års självdeklaration.

De ovannämnda *författningsförslagen* är av följande lydelse.

Förslag

till

Lag**om ändrad lydelse av punkt 1 av anvisningarna till 20 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)**

Härigenom förordnas, att punkt 1 av anvisningarna till 20 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

*(Nuvarande lydelse)**(Föreslagen lydelse)***Anvisningar**

till 20 §.

1. Till skattskyldigs — — — och 46 § 2 mom.

1. Till skattskyldigs — — — och 46 § 2 mom.

Utgifter för representation och liknande ändamål äro att hänföra till omkostnader i förvärvskälla endast om de hava omedelbart samband med verksamheten, såsom då fråga uteslutande är om att inleda eller bibehålla affärsförbindelser och liknande eller då utgifterna avse jubileum för företaget, invigning av mera betydande anläggning för verksamheten, stapelavlöpning eller jämförliga händelser eller då utgifterna äro att hänföra till personalvård. Avdrag må i det enskilda fallet icke åtnjutas med större belopp än som kan anses skäligt.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling; dock skola äldre bestämmelser tillämpas vid 1963 års taxering samt vid eftertaxering för år 1963 eller tidigare år.

Förslag

till

Förordning**om ändring i taxeringsförordningen den 23 november 1956 (nr 623)**

Härigenom förordnas, att till taxeringsförordningen den 23 november 1956 skall fogas en ny paragraf, benämnd 25 a §, av nedan angiven lydelse samt att 26 § nämnda förordning skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

*(Nuvarande lydelse)**(Föreslagen lydelse)**25 a §.*

Har vid inkomstberäkningen avdrag gjorts för kostnader för representation och liknande ändamål skall vid självdeklaration fogas uppgift enligt fastställt formulär utvisande huru kostnaderna fördela sig på följande huvudgrupper:

1) kostnader för mat, dryck, betjäning, hotellrum, teaterbiljetter o. dyl. i samband med affärsförhandlingar och liknande, med angivande av huru mycket av kostnaderna, som belöper å representation utövad i den skattskyldiges eller hos honom anställds hem,

2) kostnader som vid 1) sägs i samband med jubileum för företaget, invigning av anläggning för verksamheten, stapelavlöpning och jämförliga händelser, med angivande av huru mycket av kostnaderna, som belöper å representation utövad i den skattskyldiges eller hos honom anställds hem,

3) kostnader i form av underhåll, hyra, löner m. m. avseende fastighet, våning och inventarier, som helt eller huvudsakligen nyttjas för representationsändamål och liknande,

4) kostnader för representation gentemot anställda i samband med personalfester, informationsmöten o. dyl. och för annan till personalvård hänförlig representation,

5) kostnader för gåvor, som icke äro att hänföra till reklam och som

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

icke upptagits såsom löneförmån å kontrolluppgift,

6) utgivna representationsersättningar och representationsbidrag, med angivande av huru mycket härav som upptagits å kontrolluppgift, samt

7) övriga representationskostnader.

26 §.

Därest inkomst — — — eller jordbruksfastigheten,

7) uppgift om belopp, som vid inkomstberäkningen avdragits såsom rese- och representationskostnader, i den mån sådant belopp icke utgivits till anställda och upptagits å kontrolluppgifter rörande dessas förmåner, dock att, därest lämnandet är förenat med synnerliga svårigheter, uppgiften skall lämnas först efter anmaning, samt

8) uppgift om verkställda nedskrivningar av värdet å rättigheter till leverans av omsättningstillgångar samt maskiner och andra inventarier.

Redovisas inkomst — — — ovan sägs.

Vad i — — — avsedda uppgifter.

26 §.

Därest inkomst — — — eller jordbruksfastigheten,

7) uppgift om belopp, som vid inkomstberäkningen avdragits såsom resekostnader, i den mån sådant belopp icke utgivits till anställda och upptagits å kontrolluppgifter rörande dessas förmåner, dock att, därest lämnandet är förenat med synnerliga svårigheter, uppgiften efter medgivande av taxeringsintendenten i det län, där den skattskyldige skall taxeras till statlig inkomstskatt, må lämnas först efter anmaning,

8) uppgift om kostnader för annan reklam än annonsering, samt

9) uppgift om verkställda nedskrivningar av värdet å rättigheter till leverans av omsättningstillgångar samt maskiner och andra inventarier.

Redovisas inkomst — — — ovan sägs.

Vad i — — — avsedda uppgifter.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling; dock skola bestämmelserna tillämpas första gången med avseende å självdeklaration, som avgives för det beskattningsår, för vilket taxering i första instans sker år 1965.

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande i anledning av propositionen väckta motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 701 av herr *Holmberg m. fl.* och II: 859 av herr *Nilsson* i Svalöv *m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen måtte antaga Kungl. Maj:ts förslag enligt proposition nr 96 med den ändringen beträffande 26 § 8) taxeringsförordningen, att uppgiftsskyldigheten beträffande kostnader för reklam begränsas i enlighet med vad i motionerna anförts;

2) de likalydande motionerna I: 702 av herr *Stefanson m. fl.* och II: 857 av herr *Carlsson* i Stockholm *m. fl.*, vari hemställts,

A. att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 96 måtte

1. besluta sådan utformning av 26 § taxeringsförordningen att inte endast annonsering utan även vissa andra reklamkostnader, varom exempel givits i motionen II: 857, skall vara undantagna från specificeringsskyldigheten, och

2. uttala att gåva av ekonomiskt begränsat värde som lämnats i representationssyfte skall i beskattningshänseende behandlas lika med annan representationskostnad, samt

B. att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till författningstext i anslutning till yrkandet under A 1) ovan; samt

3) motionen II: 858 av herr *Hermansson m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen med anledning av proposition nr 96 i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om sådan ändring av kommunalskattelagen att däri stadgas att utgifter för representation och liknande ändamål icke äro att hänföra till omkostnader i förvärvskälla.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför inte lämnas i det följande, hänvisa till motionerna II: 857, II: 858 och II: 859.

Rörande motiveringen för de i propositionen framlagda förslagen hänvisar utskottet till ovannämnda statsrådsprotokoll. Redogörelsen härutinnan återfinnes under följande rubriker å nedan angivna sidor i propositionen, nämligen

I. Inledning, s. 5—7.

II. Gällande rätt m. m. beträffande avdragsrätten för representationsutgifter, s. 7—10.

III. De sakkunnigas förslag, s. 10—27.

IV. Remissyttrandena, s. 27—47.

V. Departementschefen, s. 48—54.

Av innehållet i de förenämnda motionerna må här återges följande.

I *motionerna I: 701 och II: 859* uttalas inledningsvis att förslaget i propositionen enligt motionärernas mening är väl motiverat. Det kan förutsättas att den obligatoriska uppgiftsskyldigheten skall leda till en minskning av de missbruk som nu otvivelaktigt förekommer, såväl vad gäller enskilda som offentliga företag.

Motionärerna ifrågasätter emellertid, huruvida den föreslagna lydelsen av 26 § 8) taxeringsförordningen är ändamålsenlig. Denna punkt stadgar skyldighet att uppge kostnader för »annan reklam än annonsering». För många företagare utgör annonsering en blott ringa del av reklamåtgärderna. Såsom

exempel på vad som må betecknas såsom legitim reklam nämnes utsändande av kataloger, broschyrer och andra trycksaker, utsändande av varuprov eller tillhandahållande av prov för avsmakning av matvara, förevisande av demonstrationsmaterial, affischering, utsändande av sandwich-män m. m. Någon anledning att begära specifikation av kostnaderna för reklam av denna art synes knappast föreligga. Om därför nyssnämnda bestämmelse rörande uppgiftsskyldigheten skall utformas så att däri inskrives undantag, bör en väsentlig utökning ske av undantagen. Detta skulle vara till båtnad ej blott för de skattskyldiga utan även för taxeringsmyndigheterna.

Att märka är emellertid att begreppet reklam i och för sig innefattar en mängd åtgärder, varför tolkningen av bestämmelsen kan bli mycket besvärlig för såväl skattskyldiga som taxeringsmyndigheter om precisering ej sker. Man kan exempelvis fråga sig, huruvida neonskyltar, skyltfönster och skyltskåp o. dyl. är att hänföra till butiks- eller reklamkostnader. På grund härav och med tanke på att taxeringsmyndigheterna knappast kan vara betjänta av att få uppgift på en omfattande klumpsumma rörande skilda utgifter ifrågasätter motionärerna, om det inte vore lämpligare att utforma bestämmelsen så att däri angåves, vilka reklamkostnader som särskilt borde specificeras av den skattskyldige.

Till stöd för yrkandena i *motionerna I: 702 och II: 857* framhålles bl. a.

Den i propositionen föreslagna obligatoriska uppgiftsskyldigheten kommer givetvis att medföra ett icke obetydligt merarbete för berörda företag eller andra skattskyldiga. Att uppgiftsskyldigheten föreslagits så omfattande vad avser reklam motiveras med svårigheten att dra gräns mellan representationskostnad och reklamkostnad. »Annonsering» anses dock utgöra en så entydig post att den kan särskiljas och undantas från uppgiftsskyldighet. Enligt motionärernas mening har gränsen här dragits alltför snävt. Utom annonsering finns andra reklamkostnader om vilka gäller att risk för missbruk i avdragshänseende är obefintlig, t. ex. andra former av tryckt reklam såsom broschyrer, affischer, informationsbrev och andra informationstrycksaker, skyltar o. dyl. Kostnaderna härför torde också bokföras som reklamkostnad. Missbruk i avdragshänseende torde inte heller förekomma i fråga om sådana kostnader. Det synes därför vara onödigt att föreskriva specificerade redovisningar av dem.

Redovisningen av representationskostnaderna skall enligt ett förslaget tillägg till taxeringsförrordningen — som ny § 25 a — ske i huvudgrupper, varav en skall avse »kostnader för gåvor, som icke äro att hänföra till reklam och icke upptagits såsom löneförmån i kontrolluppgift». Enligt gällande praxis är avdragsrätten för gåvor som form för representation mycket snäv. Kostnader för sådana gåvor är i allmänhet inte avdragsgill, trots att dylik representation kan ställa sig billigare än exempelvis ett restaurangbesök. För att åstadkomma en mera ändamålsenlig praxis bör riksdagen uttala att kostnad för gåva, som lämnats i representationssyfte, skall i beskattningshänseende behandlas lika med representationskostnad i övrigt. Ett så-

dant uttalande bör vara vägledande för riksskattenämnden vid utarbetandet av de nya anvisningarna. Det är givetvis här fråga om gåvor av ekonomiskt begränsat värde såsom blomsteruppvaktning, bokgåva och liknande. Missbruk skall kunna stävjas genom redovisningsskyldigheten, som utgör villkor för avdragsrätt.

I *motionen II: 858* erinras till en början om vad skattelagssakkunniga i sitt betänkande anfört rörande frågan huruvida representationskostnader är att anse såsom omkostnader i förvärvskälla eller såsom levnadskostnader. De sakkunniga anser att man i första hand måste uppställa frågan om det över huvud taget finns godtagbara grunder för att hänföra så typiska levnadskostnader, som representationsutgifterna vanligen utgör, till avdragsgilla omkostnader i förvärvskälla. Vidare påpekas att varje skattskyldig, som är fysisk person och har förvärvsarbete, för att över huvud taget kunna utföra arbete är tvingad att använda en avsevärd del av sin inkomst till nödvändiga levnadskostnader. För dessa kostnader får dock avdrag inte ske, fränsett s. k. ökade levnadskostnader. Ej ens då de till levnadskostnader hänförliga utgifterna är direkt föranledda av förvärvsverksamheten och är av väsentlig storlek får avdrag göras. Av skattelagssakkunniga anförda exempel på sådana kostnader återges i motionen.

Motionärerna uttalar att medan kostnader av ifrågavarande slag alltså inte är avdragsgilla skulle däremot representationsutgifter enligt förslaget i propositionen i huvudsak fortfarande få avdras vid beskattningen. En sådan skillnad torde av många skattskyldiga anses såsom orättvis. Till argumentet att representationen på restauranger o. s. v. inom affärslivet skulle utgöra ett led i själva yrkesutövningen har skattelagssakkunniga redan erinrat om att den representation, för vilken avdrag yrkas, i allmänhet förekommer inom sådana kategorier skattskyldiga, som har jämförelsevis goda inkomster. »Representationen kan därför — betraktad från den ståndpunkt som andra kategorier skattskyldiga av naturliga skäl intar — mera te sig såsom levnadsvanor, som är en följd av en högre inkomststandard, än som en omkostnad för förvärv av inkomsten.»

Det avgörande skälet varför skattelagssakkunniga icke föreslagit att avdragsrätten skulle helt avskaffas tycks vara, att bevillningsutskottet vid några tillfällen uttalat att det vore uteslutet att helt avskaffa avdragsrätten och att riksdagen godkänt dessa uttalanden. Det av skattelagssakkunniga anförda materialet med dess drastiska exempel om hur avdragsrätten brukas samt dess uppskattning av det höga skattebortfallet torde dock utgöra goda skäl för en omprövning av denna ståndpunkt. Några remissinstanser har också gjort uttalanden till förmån för ett slopande av avdragsrätten. Även i den följande pressdiskussionen har denna synpunkt framförts från flera håll. Propositionen har i allmänhet karakteriserats så, att den väsentligt mildrat de sakkunnigas förslag. Några avgörande skäl mot ett fullständigt slopande av avdragsrätten för representationskostnader synes icke ha anförts i debatten.

Utskottet

Under senare år har i flera sammanhang uttalats kritik mot gällande avdragsrätt vid beskattningen för representationskostnader. Därvid har framhållits att ett utbrett missbruk av avdragsrätten äger rum på så sätt att såsom representationskostnader avdras utgifter som mer har karaktär av levnadskostnader. I samband härmed har rests krav på att avdragsrätten, beträffande vilken hittills endast kunnat åberopas den allmänna bestämmelsen i 20 § kommunalskattelagen att alla omkostnader för intäkternas förvärvande och bibehållande är avdragsgilla, skulle närmare regleras genom lagstiftning.

I den förevarande propositionen föreslås sådan lagstiftning i förening med en väsentligt utökad uppgiftsskyldighet enligt taxeringsförordningen å belopp, som i självdeklaration avdragits såsom representationskostnad. Enligt förslaget, som grundar sig på ett betänkande av skattelagssakkunniga, skall i anvisningarna till 20 § kommunalskattelagen anges den allmänna förutsättningen för att avdrag för representationskostnader skall vara medgivet. Bestämmelserna avses skola kompletteras med anvisningar av riksskatte-nämnden. Vid utformandet av dessa förutsattes nämnden skola samråda med representanter för olika branscher inom näringslivet och för arbetsmarknadsorganisationerna. Vad beträffar uppgifter till ledning för taxeringsarbetet förordas en generell skyldighet för alla skattskyldiga att då avdrag yrkas för representationskostnader lämna uppgift, specificerad i olika huvudgrupper, på avdragsbeloppet. Det förutsattes att uppgifterna lämnas på ett av riksskattenämnden fastställt formulär.

I likhet med departementschefen anser utskottet att lagstiftningsåtgärder är påkallade för att komma till rätta med det missbruk av avdragsrätten för representationskostnader, som för närvarande otvivelaktigt förekommer. Utskottet vill erinra om att så gott som samtliga de instanser, vilka avgav remissyttranden över skattelagssakkunnigas betänkande, delade de sakkunnigas uppfattning att behov av lagstiftningsåtgärder föreligger. Enligt utskottets mening får lagstiftningen ses som ett tillrättaläggande av en utveckling, som avvikit från vad som ursprungligen avsetts. Grunden till de nuvarande missförhållandena på området är dels att oklarhet råder såväl hos de skattskyldiga som taxeringsmyndigheterna om hur långt avdragsrätten sträcker sig och dels att yrkade avdrag inte redovisas öppet i deklARATIONERNA. Den i propositionen föreslagna lagstiftningen bör medföra avsevärda förbättringar i båda dessa hänseenden. Utskottet tillstyrker således i princip propositionen.

I motionen II: 858 yrkas skrivelse till Kungl. Maj:t med begäran om förslag till sådan ändring av kommunalskattelagen att utgifter för representation och liknande ändamål inte hänföres till omkostnader i förvärvskälla.

Motionärerna åberopar såsom grund för ett fullständigt slopande av avdragsrätten för representationskostnader att dylika utgifter generellt skulle

vara att anse som levnadskostnader. Utskottet kan inte finna ett sådant påstående berättigat. Även om den av skattelagssakkunniga gjorda utredningen och remissyttrandena däröver bestyrker att avdragsrätten på ett anmärkningsvärt sätt missbrukats kan det inte bortses från att representation under vissa förhållanden har sådan karaktär att den framstår såsom omkostnad i förvärvskällan. I dylika fall bör avdrag enligt utskottets mening alltjämt vara medgivet.

Det bör även uppmärksammas att uppgift för närvarande saknas om storleken av de årligen yrkade avdragen för representationskostnader och hur de fördelar sig på olika utgifter. På grund härav saknas för närvarande kännedom om hur ett helt slopande av avdragsrätten skulle träffa olika skattskyldiga. Utskottet vill i detta sammanhang erinra om att den föreslagna lagstiftningen är avsedd att vara provisorisk. Såsom departementschefen framhållit kommer genom den utökade uppgiftsskyldigheten material att erhållas som kan bilda underlag för en mer definitiv lösning av avdragsfrågan.

Med det anförda avstyrker utskottet den i motionen II: 858 begärda riksdagskrivelsen.

Den i propositionen förordade allmänna regeln i anvisningarna till 20 § kommunalskattelagen föreslås utformad så att avdragsrätt för representationskostnad föreligger endast om utgiften i fråga har omedelbart samband med den bedrivna verksamheten. I förtydligande syfte anges därefter vissa exempel på avdragsgilla kostnader. Utskottet har inte funnit anledning till anmärkning mot vad sålunda föreslagits och tillstyrker lagändringen.

Beträffande lagstiftningens materiella utformning har i motionerna I: 702 och II: 857 hemställts att riksdagen — utan ändring av propositionens lagtextförslag — måtte uttala att gåva av ekonomiskt begränsat värde, som lämnas i representationssyfte, skall behandlas lika med annan representationskostnad. Av motiveringen framgår att motionärerna åsyftar en längre gående avdragsrätt för berörda gåvor än som nu medges i praxis.

Såsom utskottet inledningsvis uttalat grundar sig den nuvarande avdragsrätten för representationskostnader på den allmänna bestämmelsen i 20 § kommunalskattelagen att avdrag medges för alla omkostnader för intäkternas förvärvande och bibehållande. Propositionen innebär att denna allmänna regel lämnas utan ändring, och det tillägg till lagtexten, som föreslås i anvisningarna till 20 §, får ses som en utveckling av regeln såvitt gäller representationskostnader. Vad angår gåvor av nu ifrågavarande slag har redan praxis funnit att dessa i allmänhet inte är att anse som sådana omkostnader som avses i det allmänna stadgandet och därför oftast vägrat avdrag. Utskottet, som inte finner sig böra tillstyrka någon utvidgning av det skattemässiga omkostnadsbegreppet i förhållande till vad nu gäller, avstyrker det i motionerna begärda uttalandet. Det är för övrigt svårt att bedöma vilken verkan man skulle få genom ett dylikt uttalande, som inte förutsatts skola förenas med ändring av själva lagtexten.

Utskottet vill tillägga att det i lagstiftningens karaktär av provisorium ligger att den bör omprövas efter någon tid. Vid denna tidpunkt tillgängliga

erfarenheter av tillämpningen i praktiken kan ge vid handen att lagstiftningen i vissa hänseenden är för snäv, i andra åter fortfarande alltför generös.

Vad beträffar uppgiftsskyldigheten gäller för närvarande enligt 26 § taxeringsförordningen att i självdeklaration, vari inkomst av rörelse eller jordbruksfastighet redovisas enligt bokföringsmässiga grunder, uppgift skall lämnas om belopp, som vid inkomstberäkningen avdragits som rese- och representationskostnader, i den mån sådant belopp inte utbetalts till anställda och upptagits i kontrolluppgifter rörande de anställdas förmåner. Är det förenat med synnerliga svårigheter att lämna uppgift, som nu nämnts, behöver uppgift lämnas först efter anmaning av taxeringsmyndighet. Vidare stadgas i 37 § taxeringsförordningen, vad avser skyldigheten för aktiebolag, ekonomiska föreningar, rörelseidkare m. fl. att i kontrolluppgift meddela förmåner och ersättningar till anställda, att uppgiftsskyldighet icke föreligger för utbetald representationsersättning, motsvarande gjorda utlägg, som sammanlagt inte överstiger 500 kronor.

I propositionen föreslås i denna del en generell skyldighet för alla skattskyldiga, som yrkar avdrag för representationsutgifter, att lämna specificerad uppgift om avdragsbeloppet. Då gränsen mellan representationskostnad och reklamkostnad ofta kan vara svår att draga, föreslås vidare att genom ett tillägg till 26 § taxeringsförordningen uppgiftsskyldighet stadgas beträffande andra kostnader för reklam än annonsering. Vidare föreslås en obligatorisk uppgiftsskyldighet rörande resekostnadsersättning, såvida inte vederbörande taxeringsintendent medger att uppgift må lämnas först efter anmaning. Det förutsättes att riksskattenämnden skall meddela vägledande anvisningar även i förevarande hänseende, bl. a. i fråga om de krav som får ställas på verifikationer m. m.

En av de väsentligaste anledningarna till rådande missförhållanden beträffande avdragsrätten för representationskostnader är — såsom utskottet redan framhållit — utan tvivel den hittills gällande ofullständiga uppgiftsskyldigheten. En förutsättning för att en förbättring skall kunna åstadkommas är även enligt utskottets mening att avdragna kostnader redovisas öppet i deklARATIONERNA. En specificerad uppgift på sätt i propositionen föreslås synes utskottet lämplig för att ge taxeringsmyndigheterna möjlighet att bedöma skäligheten i gjorda avdragsyrkanden. Anses därvid anledning föreligga till mera ingående granskning av yrkade avdrag, kan den skattskyldige enligt 31 § taxeringsförordningen anmanas att inkomma med ytterligare utredning.

I såväl motionerna I: 701 och II: 859 som motionerna I: 702 och II: 857 har påtalats att den föreslagna skyldigheten enligt 26 § 8) taxeringsförordningen att lämna uppgift om reklamkostnader med undantag för utgifter för annonsering synes bli alltför vidsträckt. Såsom bestämmelsen utformats kommer enligt motionärernas uppfattning att inflyta ett större material än som avsetts.

Utskottet delar motionärernas uppfattning att den föreslagna bestämmelsen i 26 § 8) taxeringsförordningen kommer att medföra att de inkommande uppgifterna omfattar mer än som betingas av syftet med bestämmelsen. Då avsikten närmast är att taxeringsmyndigheterna skall få uppgift om sådana till särskilda personer utgivna gåvor, vilka den skattskyldige betraktar som reklamkostnader, föreslår utskottet att bestämmelsen — i enlighet med vad som ifrågasatts i motionerna I: 701 och II: 859 — avfattas så att däri direkt anges vilka reklamkostnader som skall specificeras av den skattskyldige. Härigenom kommer det att klarare framgå att bestämmelsen är ett komplement till den i 25 a § 5) föreslagna uppgiftsskyldigheten för gåvor, som är att anse som representationskostnader. Om behov visar sig föreligga av närmare precisering av bestämmelsen får detta göras av riksskatte-nämnden i de anvisningar som nämnden förutsatts skola utfärda.

Med det anförda får motionerna I: 701 och II: 859 samt I: 702 och II: 857 anses besvarade.

Vad i övrigt föreslagits i propositionen tillstyrkes av utskottet.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

A) att riksdagen — med förklarande att Kungl. Maj:ts proposition nr 96 icke kunnat av riksdagen oförändrad bifallas och i anledning av de likalydande motionerna I: 701 av herr Holmberg m. fl. och II: 859 av herr Nilsson i Svalöv m. fl. samt motionerna I: 702 av herr Stefanson m. fl. och II: 857 av herr Carlsson i Stockholm m. fl. — måtte antaga vid propositionen fogade förslag till

1) lag om ändrad lydelse av punkt 1 av anvisningarna till 20 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370); samt

2) förordning om ändring i taxeringsförordningen den 23 november 1956 (nr 623) med den ändringen att 26 § erhåller följande såsom *utskottets förslag* betecknade lydelse:

(Kungl. Maj:ts förslag)

(Utskottets förslag)

26 §.

26 §.

Därest inkomst — — — eller jordbruksfastigheten,

Därest inkomst — — — eller jordbruksfastigheten,

7) uppgift om — — — efter anmaning,

7) uppgift om — — — efter anmaning,

8) uppgift om kostnader för annan reklam än annonsering, samt

8) uppgift om kostnader för reklam, som riktar sig till bestämda personer och som har karaktär av gåva av mer än obetydligt värde, samt

9) uppgift om — — — andra inventarier.

9) uppgift om — — — andra inventarier.

Redovisas inkomst — — — ovan sägs.

Redovisas inkomst — — — ovan sägs.

Vad i — — — avsedda uppgifter.

Vad i — — — avsedda uppgifter.

B) att följande motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 701 av herr Holmberg m. fl. och II: 859 av herr Nilsson i Svalöv m. fl.,

2) de likalydande motionerna I: 702 av herr Stefanson m. fl. och II: 857 av herr Carlsson i Stockholm m. fl., samt

3) motionen II: 858 av herr Hermansson m. fl.,

måtte, i den mån de icke kan anses besvarade genom vad utskottet ovan anfört och hemställt, av riksdagen lämnas utan åtgärd.

Stockholm den 7 maj 1963

På bevillningsutskottets vägnar:

ERIK HAGBERG

Närvarande:

från första kammaren: herr Hagberg, fröken Ranmark, herrar Oscar Carlsson, Gustaf Elofsson, Wårnberg, Lundström, Gösta Jacobsson, Billman och Paul Jansson; samt

från andra kammaren: herrar Brandt, Allard*, Nilsson i Svalöv, Engkvist, Christenson i Malmö, Magnusson i Borås*, Andersson i Essvik*, Carlsson i Västerås, Nilsson i Tvärålund och Broberg*.

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.